

Prof. dr hab. Tomasz Janowski

Olsztyn, 2021.02.03

Katedra Rozrodu Zwierząt z Kliniką

Wydział Medycyny Weterynaryjnej

w Olsztynie

Ocena

szczególnego osiągnięcia i pozostałej aktywności naukowej oraz dorobku dydaktycznego i organizatorskiego dr wet. Sławomira Gizińskiego

1. Podstawowe dane osobowe oraz przebieg pracy zawodowej

Dr wet. Sławomir Giziński, urodzony 09.08.1971 r., jest lekarzem weterynarii, absolwentem Wydziału Medycyny Weterynaryjnej SGGW w Warszawie z 1996 r. Bezpośrednio po studiach był doktorantem, zaś w latach 2002-2004 został zatrudniony na stanowisku asystenta w Katedrze Rozrodu Zwierząt z Kliniką Wydziału Medycyny Weterynaryjnej SGGW w Warszawie. Pracę na stanowisku adiunkta kontynuuje do chwili obecnej, przy czym miało to miejsce w różnych jednostkach macierzystego wydziału lub zmieniały one swe nazwy w wyniku restrukturyzacji Wydziału (Katedra Nauk Klinicznych z Kliniką Małych Zwierząt oraz Katedra Chorób Dużych Zwierząt z Kliniką – Zakład Andrologii i Biotechnologii Rozrodu).

W roku 2002, na podstawie dysertacji „Stężenie progesteronu i estradiolu we krwi obwodowej oraz ekspresja ich receptorów i antygenu Ki-67 w nowotworach gruczołu mlekowego u suk” uzyskał stopień doktora nauk weterynaryjnych (promotor: prof. dr hab. Z. Boryczko).

W 2007 r. uzyskał tytuł specjalisty w dziedzinie „Rozród Zwierząt” przyznany przez Komisję ds. Specjalizacji Lekarzy Weterynaryjnych przy MRiRW.

W całym okresie zatrudnienia odbył kilka krótkich wizyt studyjnych w następujących zagranicznych placówkach naukowych i akademickich działających w obszarze medycyny weterynaryjnej: Liege (Belgia), Giessen (Niemcy), Kaliningrad i Petersburg (Rosja) i Kamieniec Podolski (Ukraina).

2. Ocena szczególnego (habilitacyjnego) osiągnięcia naukowego

Szczególne osiągnięcie naukowe Habilitanta pt. „Ekspresja receptora prolaktynowego (PRL-R), neprylizyny (NEP) oraz czynnika wzrostu śródbłonna naczyniowego (VEGF) w różnych typach rozrostu gruczołu mlekowego u kotek. „Studium porównawcze w aspekcie etiopatogenezy, prognostyki i terapii” jest monografią wydaną przez Wydawnictwo SGGW, Warszawa 2020. Jest to obszerne opracowanie liczące 105 stron o tradycyjnym układzie dla tego typu publikacji.

Generalnym celem badań była ocena stopnia przydatności ekspresji wymienionych w tytule markerów do diagnozowania i prognozowania przebiegu klinicznego obecności guzów gruczołu mlekowego o różnym stopniu zróżnicowania histopatologicznego. Badania wykonano na dużej liczbie guzów nowotworowych, pozyskanych od 50 kotek po częściowej lub całkowitej mastektomii.

Ekspresję ww. markerów oceniono tradycyjnymi metodami histopatologicznymi oraz metodą zaawansowanej immunohistochemii z zastosowaniem fluorescencji oraz cytometrii przepływowej. Uzyskane wyniki zestawiono z wynikami stopnia złośliwości badanych nowotworów, a także oceniono pod kątem prognostycznym przebiegu choroby po mastektomii.

Pracę tę oceniam wysoko pod względem doboru tematyki badawczej, a także jej realizacji metodycznej. Badania te wypełniają istotną lukę w piśmiennictwie krajowym i światowym dotyczącym procesów nowotworzenia w gruczole mlekowym kotek. Należy także dodać, że jest to bardzo istotny problem praktyczny. Doceniam również umiejętność Autora łączenia badań klinicznych z nowoczesnymi metodami laboratoryjnymi zastosowanymi w onkologii weterynaryjnej.

Uzyskane wyniki są ciekawe i nowatorskie, wnoszą nowe informacje do współczesnego rozumienia procesów nowotworzenia gruczołu mlekowego kotek. W pracy prześledzono wiele zależności, jednakże za najbardziej wartościowe należy uznać wyniki dotyczące określenia roli neprylizyny w procesach transformacji komórkowej i przerzutowania oraz związku wzmożonej ekspresji receptora PRL ze zmianami dysplastycznymi i nowotworami gruczołu mlekowego, w których angiogeneza przebiega intensywniej. Ciekawa jest także sugestia dotycząca lokalnych (parakrynych) mechanizmów działania prolaktyny oraz jej receptora.

Generalnie, opracowanie to oceniam pozytywnie. Uważam, że spełnia kryteria stawiane rozprawom habilitacyjnym, aczkolwiek mam także kilka następujących uwag krytycznych:

- każdy z wybranych do badań markerów jest częścią odmiennego systemu regulacyjnego procesów nowotworzenia, co w sumie utrudnia pełne zrozumienie badanych procesów. Z korzyścią dla pracy byłoby powiększenie liczby badanych czynników lub skupienie się nie na jednym systemie, ale na określeniu większej liczby jego regulatorów (np. neprylizyna mogłaby być badana z innymi jeszcze metaloproteinazami),
- uważam, że z korzyścią dla pracy było by jej poszerzenie metodyczne o inne jeszcze metody biologii molekularnej, bardziej właściwe dla określania zmian ilościowych,
- mimo, że na ogół praca jest przygotowana poprawnie, to zawiera jednak niedociągnięcia edytorskie i redakcyjne. Dotyczy to nieprecyzyjnego rozdzielenia rozdziałów „Materiał i metody” od rozdziału „Wyniki”, niekonsekwentnego definiowania niektórych stanów patologicznych oraz niestarannego stosowania pozycji piśmienniczych,
- uważam, że Autor sformułował zbyt dużo wniosków, podczas gdy niektóre z nich są tylko przypuszczeniami i nie mają umocowania w uzyskanych wynikach,
- mój niedosyt budzi także zbyt mało uwagi poświęconej w pracy problematyce prognostyki i terapii.

Konkludując, mimo powyższych niewielkich uwag krytycznych, uważam, że oceniona praca habilitacyjna jest pozytywną częścią dorobku Habilitanta i może być podstawą do nadania stopnia naukowego. Moje zdziwienie budzi tylko fakt, że ten ciekawy materiał badawczy nie został opublikowany w międzynarodowych czasopismach naukowych, lecz stał się tematem lokalnej monografii.

3. Ocena pozostałej aktywności naukowej

Dorobek publikacyjny dr wet. S. Gizińskiego będący odzwierciedleniem jego aktywności naukowej obejmuje łącznie 61 publikacji, w tym 8 prac oryginalnych z listy JCR (kat. A), 25 opracowań w czasopismach kat. B, 23 komunikaty naukowe w materiałach konferencji międzynarodowych z listy JCR oraz 4 prace popularno-naukowe. Wg podanego przez Habilitanta zestawienia dorobek ten odpowiada 725 pkt. MNiSzW oraz łącznej wartości IF - 9,874. Prace oryginalne Habilitanta były publikowane w bardzo zróżnicowanych

czasopismach. Obejmują one zarówno czasopisma krajowe (Med. Wet., PJVS), jak i także dobre międzynarodowe (BMC Cancer, Int. J. Mol. Sci). Tylko w dwóch publikacjach Habilitant był pierwszym autorem.

Merytorycznie dorobek naukowo-publikacyjny dr S. Gizińskiego jest zwarty i w zasadzie dotyczy wyłącznie problematyki rozrodu zwierząt, głównie psów, kotów oraz klaczy. Można w nim wyodrębnić kilka wiodących obszarów, które przez lata były konsekwentnie kontynuowane:

- etiopatogeneza, diagnostyka i leczenie zmian nowotworowych gruczołu mlekowego suk i kotek,
- nowoczesna terapia hormonalna w rozrodzie zwierząt, głównie towarzyszących,
- zastosowanie diagnostyki obrazowej w chorobach układu rozrodczego zwierząt gospodarskich,
- andrologia i biotechnologia rozrodu psów i kotów.

Badania te obejmują głównie prace kliniczne oraz analizę ciekawych przypadków klinicznych, które zostały pogłębione przez zastosowanie nowoczesnych metod biologii molekularnej oraz współczesnych metod diagnostycznych. Łącznie pozwoliło to na uzyskiwanie nowych, ciekawych informacji, dotyczących etiopatogenezy zaburzeń rozrodu, a także możliwości ich rozpoznawania i leczenia. Na szczególne wyróżnienie zasługują tu:

- wyniki badań nad znaczeniem hormonów sterydowych, ich receptorów oraz innych czynników w rozwoju zmian rozrostowych i nowotworów gruczołu mlekowego u suk uzyskane na dużym materiale klinicznym,
- ocena przydatności klinicznej w rozrodzie małych zwierząt nowoczesnych preparatów hormonalnych będących blokerami receptorów hormonów lub ich syntetycznymi analogami o przedłużonym działaniu (aglepriston, octan osateronu, deslorelina),
- badania nad opracowaniem nowoczesnych technik wspomaganego rozrodu zwierząt towarzyszących, zoologicznych i laboratoryjnych.

Uważam, że badania te niosą ze sobą postęp w weterynaryjnych naukach klinicznych dotyczących rozrodu zwierząt, zwłaszcza psów i kotów. Szczególnie cenne jest umiejętne łączenie aspektów klinicznych z badawczym postępowaniem metodycznym i analitycznym, przez co wymieniony obszar naukowy i kliniczny uzyskał w kraju wyższą jakość.

Dorobek naukowy Habilitanta wzbogacają także liczne prace przeglądowe i popularno-naukowe świadczące o umiejętności dr S. Gizińskiego

rozpoznawania aktualnych problemów zawodowych oraz ich upowszechniania w kręgach praktykujących lekarzy weterynarii. Cieszy się on zresztą opinią dobrego wykładowcy, potwierdzoną na licznych konferencjach i seminariach zawodowych. Dr S. Giziński posiada także w swoim dorobku naukowym wiele krajowych i zagranicznych komunikatów naukowych, świadczących o dużej aktywności naukowej, a także chęci konfrontacji własnych wyników na szerokim forum naukowym.

Moje uwagi krytyczne tego dorobku dotyczą generalnie małej liczby prac oryginalnych oraz niewielkiej ilości prac (2), w których Habilitant wykazany został jako autor wiodący (pierwszy, korespondencyjny). Także mimo pokaźnej liczby punktów MNiSzW, dorobek ten nie cieszy się wysokimi wskaźnikami bibliometrycznymi (WoS), bowiem wynosi on H-3 przy liczbie cytowań 36. Można także zauważyć, że dr S. Giziński, mimo sporej aktywności naukowej, jest raczej tylko wykonawcą prowadzonych badań, a nie ich inicjatorem i liderem. Zdziwienie budzi także duża liczba komunikatów naukowych w dorobku publikacyjnym. Komunikat naukowy jako taki, jeżeli nie zostanie przekształcony w pełnowartościową publikację, nie ma dużej rangi. Te złe proporcje w dorobku publikacyjnym dr S. Gizińskiego są także zapewne przyczyną niskich wskaźników bibliometrycznych oraz braku rozpoznawalności w szerszym świecie naukowym. Jak dotąd nie powierzono mu bowiem recenzji wydawniczej żadnej publikacji. Uważam, że w przyszłości Habilitant powinien zmienić swoje zwyczaje publikacyjne, jeśli ma zamiar kontynuować swój rozwój naukowy.

Podsumowując moją ocenę pozostałej aktywności naukowo-publicystycznej Habilitanta, uważam ją za spełniającą wymogi habilitacyjne w minimalnym stopniu. Mimo ciekawej i szerokiej problematyki badawczej, dobrze umocowanej w problemach klinicznych rozrodu psów i kotów, słaba osobista aktywność publikacyjna Habilitanta bardzo obniża moją generalną ocenę tzw. pozostałej aktywności naukowej.

4. Ocena dorobku dydaktycznego, organizatorskiego i popularyzatorskiego

Dr wet. S. Giziński legitymuje się dużym dorobkiem dydaktycznym i popularyzatorskim dotyczącym obszaru rozrodu zwierząt. Od początku pracy naukowo-dydaktycznej na macierzystej uczelni prowadzi nieprzerwanie i w pełnym wymiarze godzin ćwiczenia, seminaria, staże kliniczne, a także sporadycznie wykłady z przedmiotów w obszarze rozrodu kilku gatunków zwierząt (Rozród Zwierząt Gospodarskich, Rozród Psów i Kotów, Andrologia, Sztuczne Unasienianie, Rozród Koni, Zarządzanie Zdrowiem Stada itp.).

Szczególnie należy wyróżnić koordynowanie i prowadzenie zajęć dla studentów anglojęzycznych z przedmiotów Veterinary Oncology i Ultrasound Diagnostic in Companion Animals. Przez 2 lata prowadził także zajęcia z przedmiotów: Rozród Psów i Kotów oraz Andrologia i Sztuczne Unasienianie na kierunku weterynaria w UCW-UJ w Krakowie.

Prowadził także zajęcia z obszaru diagnostyki i leczenia zaburzeń rozrodu psów i kotów na kilku kursach specjalizacyjnych, a także ogólnopolskich konferencjach naukowo-zawodowych.

Koordynował również staże kliniczne studentów zagranicznych odbywanych na Wydziale Medycyny Weterynaryjnej SGGW.

Kandydat posiada duży dorobek popularyzatorski, realizowany poprzez liczne artykuły popularno-naukowe oraz gościnne wykłady dla praktykujących lekarzy weterynarii.

Na uwagę zasługuje współpraca Habilitanta z lekarzami wolnej praktyki z licznych klinik i gabinetów weterynaryjnych. Dr S. Giziński wspierał wielokrotnie te jednostki jako konsultant kliniczny, zwłaszcza w zakresie diagnostyki i terapii zaburzeń hormonalnych, zaburzeń andrologii i sztucznej inseminacji, chirurgii ogólnej, a także patomorfologii (własna pracownia Morfowet).

Pozytywnie należy także ocenić aktywność Habilitanta jako promotora lub promotora pomocniczego w 3 pracach magisterskich i inżynierskich oraz recenzowanie 2 prac magisterskich.

Dr S. Giziński jako wykonawca brał także udział w realizacji kilku projektów naukowych oraz 2 grantów organizacyjnych dotyczących tworzenia specjalistycznych laboratoriów.

Podsumowując, tę część dorobku Habilitanta należy ocenić pozytywnie, zwłaszcza w jego części dydaktycznej i popularyzatorskiej oraz klinicznej. Natomiast krytycznie należy spojrzeć na działalność Kandydata w zakresie zdobywania grantów naukowych i organizacji badań. W tym obszarze Habilitant niestety nie wychodzi poza rolę wykonawcy.

5. Podsumowanie i wniosek końcowy

Oceniając całość dorobku wymaganego w przewodzie habilitacyjnym, mój wniosek końcowy jest pozytywny. Z obowiązku krytycznego recenzenta muszę jednak wskazać, że dorobek ten jako całość, zawiera także liczne braki i niedociągnięcia. Habilitant legitymuje się małą liczbą prac oryginalnych, słabymi wskaźnikami bibliometrycznymi, nikłą rozpoznawalnością międzynarodową. Ponadto także nie uzyskał grantu NCN/NCBiR, nie odbył długoterminowego stażu

naukowego, a także w minimalnym stopniu uczestniczył w pracach towarzystw i gremiów naukowych.

Za pozytywne elementy tego dorobku uważam natomiast szczególne (habilitacyjne) osiągnięcie naukowe oraz duży dorobek kliniczny, dydaktyczny i upowszechniający.

Łącznie, uważam, że dr S. Giziński w stopniu minimalnym spełnił wymogi stawiane kandydatom do stopnia doktora habilitowanego. Stwierdzam, że szczególne osiągnięcie naukowe, aktywność naukowa i pozostałe osiągnięcia (dorobek dydaktyczny, popularyzatorski, współpraca międzynarodowa) dr Sławomira Gizińskiego spełniają kryteria określone w art. 219 ust. 1 Ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym z 20 lipca 2018 (tekst jednolity Dz.U. 2020, poz. 85) i wnioskuję o nadanie Mu stopnia naukowego doktora habilitowanego nauk rolniczych w dyscyplinie weterynaria.

A handwritten signature in blue ink, consisting of stylized, cursive letters that appear to be 'J. J. J.' or similar initials.